

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Кж-09-000 022
Бања Лука, 14.4.2009. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у Посебном вијећу за организовани и најтеже облике привредног криминала, састављеном од судија мр Велка Икановића, као предсједника вијећа, Драгомира Миљевића и Редиба Бегвића као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибич, у кривичном предмету против оптуженог Ј. Е. због кривичног дјела тешког убиства из члана 149. став 2. у вези са ставом 1. тачка 2. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама, окружног тужилаштва – Посебног тужилаштва за сузбијање организованог и најтежих облика привредног криминала – Специјално тужилаштво Бања Лука, оптуженог Ј. Е. његових бранилаца, адвоката Д. Ј. из И. С. и Г. Н. из Д. и родитеља оптуженог, изјављеним против пресуде Окружног суда у Б. Л. – Посебног одјељења за организовани и најтеже облике привредног криминала број 011 0 К 08-000 009-п од 5.12.2008. године, у сједници вијећа којој су присуствовали, специјални тужилац Свјетланка Бијелић, оптужени и његови браниоци, донио је 14.4.2009. године

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе, окружног тужилаштва, Посебног тужилаштва за сузбијање организованог и најтежих облика привредног криминала – Специјално тужилаштво Бања Лука, оптуженог Ј. Е., његових бранилаца и родитеља оптуженог и потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци – Посебног одјељења за организовани и најтеже облике привредног криминала број 011 0 К 08-000 009-п од 5.12.2008. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци – Посебног одјељења за организовани и најтеже облике привредног криминала број 011 0 К 08-000 009-п од 5.12.2008. године, оптужени Ј. Е. је оглашен кривим због кривичног дјела тешког убиства из члана 149. став 2. у вези са ставом 1. тачка 2. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и за то дјело осуђен на казну затвора у трајању од 18 (осамнаест) година.

У изречену казну урачунато му је вријеме проведено у притвору од 4.2.2008. године, па надаље а по члану 44. став 1. КЗ РС.

На основу члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку (у даљем тексту: ЗКП), обавезан је на плаћање трошкова кривичног поступка у износу од 12.350,30 КМ, као и паушалног износа од 200,00 КМ.

На основу члана 108. став 3. ЗКП-а оштећена Р. И. је са имовинско-правним захтјевом упућена на парницу.

Против те пресуде благовремено су изјавили жалбе оптужени, његови браниоци, родитељи оптуженог и специјални тужилац.

Оптужени првостепену пресуду побија због битних повреда одредаба кривичног поступка и погрешно утврђеног чињеничног стања, предлаже да се та пресуда укине и одреди одржавање претреса пред Врховним судом Републике Српске.

Браниоци оптуженог пресуду побијају због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, предлажу да се та пресуда преиначи и према оптуженом одбије оптужба, односно да се преиначењем пресуде оптужени ослободи од оптужбе, или да се побијана пресуда укине и одреди одржавање претреса пред Врховним судом Републике Српске.

Отац оптуженог С. Е. побија пресуду из свих основа из члана 302. ЗКП-а, а са истих основа ту пресуду побија и мајка оптуженог М. Е. Обе жалбе предлажу да се пресуда укине и одреди одржавање претреса, или да се пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе.

Специјални тужилац пресуду побија због одлуке о казни, предлаже да се пресуда преиначи и оптуженом изрекне казна затвора у дужем трајању.

Одговоре на жалбе поднијели су браниоци оптуженог у којем су предложили да се жалба специјалног тужиоца као неоснована одбије, а њихова уважи, док је специјални тужилац у одговору на жалбе оптуженог, његових бранилаца и родитеља оптуженог предложио да се те жалбе као неосноване одбију, а његова уважи.

На сједници вијећа специјални тужилац је изложила жалбу, остала у свему код навода и приједлога из жалбе, те код писменог одговора који је поднијела на жалбе оптуженог, његових бранилаца и родитеља оптуженог.

Браниоци оптуженог изложили су жалбу те остали код навода и приједлога из жалбе, као и код навода и приједлога жалби оптуженог и његових родитеља. У погледу жалбе специјалног тужиоца, предложили су да се та жалба као неоснована одбије, а њихове уваже. Оптужени је остао код изјављене жалбе, подржао жалбе својих бранилаца и родитеља.

Оцјењујући приговоре који се износе у свим жалбама и разлоге које жалбе износе за сваки од основа побијања пресуде, овај суд је одлучио као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

У жалби оптуженог, која како је то већ речено, пресуду побија због битних повреда одредаба кривичног поступка и погрешно утврђеног чињеничног стања, изражава се сумња у правилност и законитост побијане пресуде, посебно се излаже критици, како ток главног претреса тако и све предузете радње у истрази која је вођена од стране специјалног тужилаштва Бања Лука, након што је то тужилаштво преузело предмет од окружног тужилаштва у Б. Та сумња, а што се може закључити из садржаја ове жалбе не односи се само на поступање специјалног тужилаштва већ и рада полиције, посебно поступање суда, износи се теза да се ради о монтираном процесу, да је пресуда “наручена”, оспорава се надлежност специјалног тужилаштва за поступање пред првостепеним судом, такође се критикује начин на који су прибављени докази који су послужили као основи за доношење осуђујуће пресуде, а посебно се критикује садржај налаза и мишљења вјештака Ж. др К. специјалисте за судску медицину и М. М. вјештака за балистику, те резултат ДНК вјештачења извршеног од стране Б. факултета Универзитета у Б. који налаз је пред првостепеним судом изнио вјештак мр Д. К. Жалба оптуженог дакле само назначавача пропусте који су по овој жалби учињени у поступку који је претходно доношењу побијане пресуде, наглашавајући да је исцрпна аргументација изнесена у жалби његових бранилаца.

Браниоци оптуженог исцрпно изnose бројне приговоре, прије свих у жалбеном основу побијања пресуде због битних повреда одредаба кривичног поступка, те погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, као и повреде кривичног закона. Ти се приговори, када је ријеч о битним повредама одредаба кривичног поступка, прије свега односе на одсуство разлога о одлучним чињеницама у погледу доказа које је првостепени суд извео, а о тим доказима, када је о одлучним чињеницама ријеч није дао ваљане разлоге, чиме су почињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка ј) ЗКП. Ова жалба указује и на постојање битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка г) ЗКП-а, као и на повреде из става 2. члана 303. ЗКП-а. У сегменту побијања пресуде због битне повреде одредаба кривичног поступка, жалба посебно износи бројне повреде одредаба ЗКП-а, које су довеле или до битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачке ј) и г), или до повреде из члана 303. став 2. ЗКП-а. У овом сегменту побијања пресуде жалба посебно указује на пропусте суда при заказивању статусне сједнице, на пропусте приликом заказивања главног претреса, наклоност суда свједоцима и вјештацима оптужбе, с једне и нескривеном анимозитету према вјештацима и свједоцима одбране, с друге стране, начину на који је потврђена оптужница, као и начина на који су одбијени претходни приговори, указује се и на неравноправан третман суда који је имала одбрана у односу на оптужбу, посебно када је ријеч о могућности извођења доказа на главном претресу, јер је тужилац и овдје био фаворизиран у односу на одбрану, критикује се и брзина објављивања пресуде (1,18 часова након завршетка главног претреса). Посебно се критикују налази и мишљења вјештака Ж. др К. и М. М. као и налаз Б. факултета који се односи на ДНК вјештачења, те посебно исказ вјештака мр Д. К. а нарочито се указује на доказе који су у жалби прибављени на незаконит начин и на којима се у смислу члана 10. став 2. ЗКП не може заснивати пресуда. Уз све то жалба критикује и начин преузимања списка од окружног тужилаштва у Бијелини и вођење истраге од стране специјалног тужилаштва, а да о спровођењу истраге није донесена

наредба. Оспоравајући ваљаност доказа на којима је заснована побијана пресуда, нарочито се критикује начин на који је од оптуженог узет брис букалне слузнице, као и овлашћење за то, те начин комуникације са Б. факултетом у Б., који је – истиче ова жалба супротан члану 6. Другог протокола уз Европску конвенцију о међусобним правима и помоћи у кривичним стварима. Критикује се такође и начин на који су чувани узорци који су представљали подлогу за ДНК вјештачење, посебно се указује да, узорци нису не само чувани код суда, већ да нису били ни посебно упаковани и јасно обиљежени, нити транспортовани на начин који прописује Правилник о начину прикупљања и узимања биолошког материјала за потребе ДНК анализе. Надаље се критикује начин на који је проведено ДНК вјештачење, јер исто не прати електроферограм, дакле компјутерски приказ ДНК анализе. О свим недостацима, на које у сегменту побијања пресуде због битних повреда одредаба кривичног поступка указује, жалба бранилаца сматра да, не само да су бројни докази проведени на незаконит начин, већ да они нису ни оцјењени у побијаној пресуди на начин који прописује одредба члана 287. став 2. ЗКП, да побијана пресуда не садржи ни ваљано образложење, што је супротно одредби члана 296. став 7. ЗКП, те да је све то се одразило и на чињенично стање, које у овој кривично-правној ствари није утврђено, ни потпуно, ни правилно.

Када је ријеч о сегменту побијања пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, ова жалба приговора побијаној пресуди, начину на који је цијенила субјективне доказе, дакле исказе свједока оптужбе с једне и свједока одбране с друге стране, наглашавајући да неки од доказа одбране не само да нису садржајно и тачно интерпретирани у побијаној пресуди, већ су и оцјењени на начин, који је опет супротан одредби члана 287. став 2. ЗКП. Овдје је ријеч о томе, да су, по овој жалби свједоци одбране потврдили алиби оптуженог, због чега чињеница присуства оптуженог на мјесту на коме је лишен живота оштећени С. И., није правилно утврђена. Жалба, наиме тврди, да није на несумњив начин доказано да је оптужени био на мјесту и у вријеме када је дјело почињено. Жалба посебно указује на садржај исказа М. Г., М. Т., М. Ч., В. Л. и Б. Б и износи властито виђење оног што из тих исказа произилази, а указујући и на остале исказе свједока одбране, коначно истиче да је изрека пресуде противрјечна разлогима и да постоји несагласност између разлога о садржају исказа свједока и самих исказа (што је довело до повреде одредбе члана 296. став 7., чиме је повријеђена одредба члана 303. став 1. тачка ј) ЗКП). Такође жалба истиче да је првостепени суд, када то већ није урадио специјални тужилац, био дужан у смислу члана 14. ЗКП утврдити и друге чињенице као што су, колико је и коме оштећени И. посудио новца, зашто је баш тога дана када је лишен живота био без оружја, с ким је оштећени разговарао телефоном и био видно узнемирен, те и друге чињенице, које би по ставу ове жалбе могле бити од значаја да је лишење живота оштећеног могло бити извршено од стране других извршилаца, из других разлога и уз другу организацију убиства у односу на ону коју је утврдио првостепени суд.

Жалба такође побија пресуду и због повреде кривичног закона, истиче да правна квалификација коју је суд прихватио није исправна, јер да је радње описане у изреци побијане пресуде требало правно квалификовати или као кривично дјело тешког убиства из члана 149. став 2. или по члану 149. став 1. тачка 2. КЗ РС, а не онако како је ту радњу квалификовала побијана пресуда.

Жалбе родитеља оптуженог пресуду побијају из свих основа из члана 302. ЗКП-а, али се из садржаја тих жалби могу издвојити они приговори који се износе и у жалби бранилаца оптуженог. Обе ове жалбе прије свега приговарају ваљаности изведених доказа, истичући да „велики број“ наредби нису дате на увид одбрани, ни након потврђивања оптужнице, да одбрани није омогућено подношење приговора на прецизирану оптужницу, да првостепени суд није могао по таквој оптужници поступати, да тужилац није донио наредбу о спровођењу истраге, приговара се и резултатима и начину провођења ДНК вјештачења, да је оптужени лишен слободе, а да у вријеме лишења слободе није постојала основана сумња да је он починио кривично дјело за које је оглашен кривим. Истиче се да оптужени није могао бити на мјесту извршења дјела у вријеме које је у изреци пресуде означено као вријеме када је дјело почињено, да је због свега тога побијана пресуда заснована на доказима који су прибављени на незаконит начин. У жалбама родитеља оптуженог се понавља претежан дио садржаја жалбе бранилаца, док се у жалби оца оптуженог посебно приговара надлежности специјалног тужиоца за поступање у овом предмету а тиме и надлежност Посебног одјељења Окружног суда у Б. Л.. Тврди се наиме у овој жалби да се не ради о организованом криминалу, подвргава се критици и став побијане пресуде да је убиство планирано, односно организовано и при томе се износи став ове жалбе, када би се могло радити о убиству које је организовано. Такође се приговара побијаној пресуди да није на поуздан начин утврдила мотив убиства (безобзирна освета).

У претежном дијелу садржај жалби родитеља оптуженог представља понављање садржаја жалби оптуженог и његових бранилаца.

Специјални тужилац у побијању пресуде због одлуке о казни износи аргументацију да првостепени суд није у довољној мјери цијенио на страни оптуженог отежавајуће околности, а дао је превелик значај олакшавајућим, узевши као олакшавајуће и оне, које то не могу бити. Наглашава упорност оптуженог при извршењу дјела, одлучност и бруталност, а те околности нису оцијенене као отежавајуће. Посебно истиче да је оптужени конфликтна личност, да је против њега у току више кривичних поступака, да је више прекршајних поступака, поготово оних који се односе на прекршаје из Закона о јавном реду и миру окончано обуставом. Све су те околности, по овој жалби морале доћи до изражаја у мјери казне коју треба изрећи оптуженом, слиједом чега је оптуженом требало изрећи већу казну.

Оцјењујући приговоре који се износе у жалбама оптуженог, његових бранилаца, као и родитеља оптуженог, за све основе побијања пресуде, овај суд налази да су ти приговори неосновани, јер су они, бар када је ријеч о жалби бранилаца оптуженог, изношени и на главном претресу пред првостепеним судом и о тим приговорима се првостепени суд одредио, не само на главном претресу већ и у разлогима пресуде, која се овом жалбом побија. Наиме, бројни приговори у основу побијања пресуде због битних повреда одредаба кривичног поступка, које су по овој жалби почињене повредом бројних одредаба ЗКП, могу се подијелити у двије групе. Прву групу приговора чине они који се тичу тока истраге коју је водило Специјално тужилаштво, након преузимања предмета од Окружног тужилаштва Б. У овој су групи они приговори који се

тичу начина преузимања предмета, недоношења наредбе о спровођењу истраге, неоснованог лишења слободe и одређивање притвора оптуженом, начину на који је узет узорак букалне слузнице, начин на који су обезбјеђивани и чувани материјали на основу којих је проведена ДНК анализа и утврђиван ДНК профил, као и они који се односе на потврђивање оптужнице, те начину на који је судија за претходно саслушање одлучио о претходним приговорима против потврђене оптужнице, а након што је специјални тужилац у међувремену а након потврђивања оптужнице, исту прецизирао.

Сви ти приговори су по оцјени овога суда неосновани, јер за све радње предузете у истрази, специјални тужилац је првостепеном суду предао ваљане наредбе и све предузете радње су у овој фази поступка проведене на законит начин, о чему су у побијаној пресуди дати ваљани разлози, које и овај суд прихвата.

Другу групу приговора чине они који се односе на ток главног претреса пред првостепеним судом. Прије свега жалба бранилаца истиче, да је главни претрес заказан за 25.8.2008. године, а да одбрана није била припремљена за унакрсно испитивање свједока тужилаштва, јер да су из новина сазнали да ће бити саслушано првих десет свједока тужилаштва, чије саслушање је предложено у оптужници, приговара се и начину на који је суд водио главни претрес, при чему се истиче пристрасан однос суда, када су у питању докази тужилаштва, у односу на доказе одбране, посебно се наглашава селективан, а онда и погрешан приступ приликом оцјене доказа тужилаштва с једне и доказа одбране с друге стране, а ово нарочито када се цијене искази свједока. Такође се приговара како је пресуда изречена 1,18 часова након завршетка главног претреса, да је објављивању пресуде било присутно више тужилачких истражитеља, па из тога жалиоци стичу утисак, како се и прије објављивања пресуде знало да ће она бити осуђујућа.

Ни један од наведених приговора, како оних из прве, тако и оних из друге групе, нису основани. Речено је већ, да су све радње тужилаштва предузете у истрази правилне и законите, а законите су и оне радње које су предузете од истражног судије и полицијских органа ЦЈБ у Б.1, јер су све те радње предузете, у складу са у то вријеме, важећим одредбама Закона о кривичном поступку. Наиме, у вријеме када су те радње предузимане, органи унутрашњих послова су били овлаштени да у смислу члана 154. став 2. Закона о кривичном поступку одреде потребна вјештачења, а такво овлаштење полицијски органи имају и према одредби члана 221. садашњег Закона о кривичном поступку. Дакле, радња увиђаја, као и све друге радње које по оцјени овога суда представљају наставак радње увиђаја, укључујући и одређивање одговарајућих вјештачења по захтјеву ЦЈБ у Б.1, а која су проведена у КТЦ у Б. Л., су радње проведене у складу са одредбама Закона о кривичном поступку који се примјењивао у вријеме када су те радње предузимане. Стога су приговори жалбе бранилаца оптуженог, да су те радње незаконите и да је пресуда заснована на доказима прибављеним супротно одредби члана 10. став 2. ЗКП, неосновани.

Када је ријеч о приговорима ове жалбе, који се односе на почетак и ток главног претреса, као и објављивања пресуде, посебно оним који се односе на повреду права на одбрану, чиме би, по жалби, била учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка г) ЗКП, та повреда није учињена, јер су браниоци од потврђивања оптужнице односно одбијања претходних приговора против оптужнице, имали довољно времена да припреме одбрану, јер су након потврђивања оптужнице били у посједу свих доказа. Могли су се дакле, припремити за унакрсно испитивање свједока оптужбе, а ово тим прије што одредба члана 268. став 2. ЗКП прописује редослијед извођења доказа на главном претресу.

Када приговара чињеничној основи побијане пресуде, жалба бранилаца и у овом основу побијања пресуде износи бројне приговоре којима указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, али се по оцјени овога суда сви ти приговори могу свести на два кључна: први да побијана пресуда није на поуздан начин утврдила вријеме догађаја, јер су се свједоци оптужбе и свједоци одбране о томе у својим исказима различито изјашњавали, други, оспорава се садржај ДНК вјештачења извршеног на Б. факултету универзитета у Б., резултат тога вјештачења жалба доводи у сумњу позивајући се на исказ доц. др. Д. М. који је свједочио на главном претресу пред првостепеним судом и изјаснио се на налаз и мишљење Б. факултета, а прије свједочења на главном претресу је на захтјев одбране доставио свој писмени налаз и мишљење, изјашњавајући се о налазу и мишљење Б. факултета, указујући на мањкавости тога налаза. У оцјени тих приговора, овај суд наглашава да је побијана пресуда у својим разлозима дала правилну оцјену исказа свједока, како оптужбе тако и одбране, оцијенила је те доказе на начин који прописује одредба члана 287. став 2. ЗКП и ту оцјену као исправну прихвата и овај суд. Наиме, побијана пресуда је с разлогом поклонила вјеру исказу свједока оптужбе, прије свих, исказу свједока М. Ј., који се у свом исказу на главном претресу изјаснио да је оптуженог из кафића Ф. одвезао око 0,30 часова до његове куће, објаснио је да је сутрадан рано требао ићи на испит, те да се добро сјећа када је тачно оптуженог одвезао. У прилог истинитости исказа овог свједока иде и несумњиво утврђења чињеница да је убиство оштећеног И. пријављено ПС у Б.1 око 0,40 часова, а путничко возило „Јетта“ које је пронађено у Ул... (слијепи огранак ове улице), које је запаљено испред куће С. и С.1 М., који су у својим исказима потврдили да су око 0,50 часова чули експлозију, а потом изашли, видјели да возило гори и угасили пожар. Дакле, нема никакве сумње да је оштећени С. И. лишен живота око 0,30 часова, како то вријеме утврђује и побијана пресуда. Због тога су искази свједока одбране по првостепеном суду правилно оцјењени као неуверљиви, јер и по оцјени овога суда, ти свједоци су својим исказима, како то исправно утврђује и побијана пресуда, желели оптуженом обезбједити алиби. Такав закључак побијане пресуде, произилази из садржаја исказа свједока одбране у погледу тврдњи о времену када је убиство извршено, јер су се они о том времену различито изјашњавали, чак су неки свједоци тврдили да се догађај збио око 1,00 часова, што је не само супротно исказу свједока М. Ј., већ и службеном извјештају ПС у Б.1 из којег се утврђује да је убиство пријављено у 0,40 часова. Осим тога, искази свједока одбране, што се времена догађаја тиче, супротни су и исказима свједока С. и С.1 М. пред чијом кућом је запаљен путнички аутомобил „Јетта“. Да је путнички аутомобил „Јетта“ био на мјесту лишења живота оштећеног И., потврдили су свједоци М. Ч., Д. Г. и В. Л., а

исказе ових свједока је побијана пресуда правилно оцјенила и из садржаја тих исказа извела и правилан закључак о присуству аутомобила „Јетта“ поред мјеста гдје је лиштен живота оштећени С. И. Међу бројне доказе оптужбе увршен је и записник о реконструкцији догађаја која је проведена од специјалног тужиоца 17.4.2008. године. На тој реконструкцији којој су присуствовали браниоци оптуженог Е., а и свједоци М. Ј., М. Ч., Д. Г. и В. Л., извршена су потребна мјерења растојања од кафића Ф. до куће оптуженог Е., од куће оптуженог до мјеста гдје је био паркиран путнички аутомобил „Голф“ власништво оштећеног С. И., а испред кафе бара А., удаљеност од овог мјеста до мјеста гдје је пронађен запаљен путнички аутомобил „Јетта“. Сва та мјерења су не само описана у записник о реконструкцији већ је сачињена и скица и фотодокументација, а утврђено је и потребно вријеме да се аутомобилом пређу растојања о којима је напријед речено. Свако од тих растојања је могуће прећи аутомобилом за вријеме од 2 до 3 минуте. Првостепени суд је – супротно приговорима које износи жалба бранилаца оптуженог, реконструкцију прихватио као ваљан доказ, па тиме није повриједио ни једну одредбу ЗКП-а, због чега су и у овом дијелу жалбени приговори неосновани.

Приговори исте жалбе који се односе на проведено ДНК вјештачење од стране Б. факултета Универзитета у Б. дана 4. и 5.2.2008. године, а у којима се изражава сумња у поузданост тога вјештачења наводима да предмети који су достављени на вјештачење нису били прописно чувани код суда, нису на одговарајући начин ни упаковани ни обиљежени у складу са Правилником о чувању тих предмета те да и због протекла времена нису били подобни за утврђивање ДНК профила оптуженог, такође су неосновани, јер је побијана пресуда у својим разлозима дала исцрпну аргументацију коју и овај суд у цјелости прихвата. Та се аргументација своди на то да је са предмета пронађених у запаљеном путничком возилу „Јетта“ а који су и наведени у разлозима побијане пресуде, без обзира што су они у запаљеном возилу оштећени, било могуће и након протекла времена од скоро 6 година издвојити биолошке трагове, који су упоређивањем са узетим брисом букалне слузнице од оптуженог 4.2.2008. године, а на основу ваљане наредбе судије за претходни поступак првостепеног суда, дали реалну подлогу за закључак тима вјештака Биолошког факултета из којег закључка произилази да ДНК материјал изолован из биолошких узорака са плавог дукса и подкапе припада оптуженом Ераковићу, уз присуство контаминирајућих малих трагова других особа, а да узорак са хируршких рукавица даје парцијални резултат који указује на порекло исте особе, као и код дукса мајице и фантомке. О резултатима до којих је дошао тим вјештака Б. факултета у Б., побијана пресуда је дала исцрпно образложење на страни 19. и 20. пресуде. Том налазу је одбрана супроставила писмено изјашњење вјештака доц др Д. М. са Института... из С., који је свједочио и на главном претресу пред првостепеним судом, доводећи својим исказом у сумњу валидност ДНК анализе, критикујући при том да ДНК вјештачење Б. факултета не прати електроферограм, тј. компјутерски приказ ДНК анализе. Међутим, изјавио је у исказу на главном претресу да својим свједочењем не доводи у питање ДНК анализу Б. факултета, нити исту писменим образложењем обара, потврдивши да је ДНК вјештачење утврдило три ДНК профила оптуженог (8 и 9 плави дукс, 11 фантомка и на рукавицама). У писменом изјашњењу Б. факултета од 6.11.2008. године, а поводом примједби доц др М., Б. факултет се изјашњава да у свему остаје код налаза и мишљења од 5.2.2008. године. Побијана пресуда

је исправно поступила када је налаз Б. факултета прихватила, дајући ваљане разлоге, које и овај суд прихвата. Овај суд наглашава да је мр Д. К., као један од чланова тима вјештака Б. факултета у Б., свједочио и пред првостепеним судом, детаљно објаснио ток ДНК вјештачења, резултат до кога су вјештаци дошли дајући свој коначан закључак, додавши да се електроферограм чува у архиви Биолошког факултета.

Из наведеног произилази да приговори жалбе бранилаца оптуженог, као и приговори које у својим жалбама износе оптужени и његови родитељи у погледу чињеничног утврђења побијане пресуде нису основани из чега произилази да је чињенично стање – супротно тим приговорима, утврђено и потпуно и правилно. Резултати правилне оцјене доказа изведених на главном претресу дали су првостепеном суду реалну подлогу за коначан и исправан закључак да је оптужени у вријеме, на начин и под околностима описаним у изреци побијане пресуде са још једним за сада неидентификованим лицем починио кривично дјело тешког убиства из члана 149. став 2. у вези са ставом 1. тачка 2. КЗ РС. Та утврђења су прије свега заснована на доказима оптужбе чији садржај је изнијела побијана пресуда, а потом дала и оцјену тих доказа на начин који прописује одредба члана 287. став 2. ЗКП-а. Пресуда је образложила из којих разлога није прихватила доказе одбране, то образложење и овај суд прихвата. Наиме, код чињенице која је несумњиво утврђена – оштећени С. И. лишен је живота 25.6.2002. године око 0,30 часова када се налазио у свом аутомобилу. Та чињеница ни по одбрани није ничим доведена у питање, а у објективном смислу утврђена је записником о судско-медицинском прегледу и обдукцији извршеном од спец. судске медицине Р. В. на основу писмених налаза и свједочења на главном претресу вјештака из КПЦ Б. Л. те вјештака спец. судске медицине Ж. др К. и вјештака балистичке струке М. М. На основу свих тих вјештачења и исказа које су вјештаци дали на главном претресу утврђене су све одлучне чињенице у погледу и начина на који је оштећени С. И. лишен живота. Утврђена је такође чињеница да је аутомобил „Јетта“ био у непосредној близини мјеста гдје је И. лишен живота, да су у том аутомобилу била два лица, што су потврдили свједоци М. Ч. и Д. Г., да су видјели да та лица имају на глави капе, а испод капе се види коса, да је аутомобил брзо напустио лице мјеста, крећући се у правцу насеља Јања, на том мјесту гдје је аутомобил пронађен, до мјеста гдје је аутомобил пронађен запаљен, па је увиђај по истражном судији и замјенику окружног тужиоца настављен и на мјесту проналаска аутомобила „Јетта“. О свему томе су сачињени, фотодокументација, извршен преглед оба возила, а у запаљеном аутомобилу „Јетта“ пронађени су пиштољ „Шкорпион“, мајица, две капе фантомке, рукавице, дио запаљеног пластичног канистера и дио запаљене пластичне флаше. Вјештачењем у КТЦ у Б. Л. утврђено је да су из тога пиштоља испалени хици у оштећеног И., а када се резултат тога вјештачења доведе у међусобну везу са резултатом ДНК вјештачења од стране Б. факултета у Б., о утврђивању ДНК профила оптуженог на основу биолошких трагова пронађених у запаљеном аутомобилу „Јетта“ и упоређивањем тих трагова са узорком бриса букалне слузнице, онда је коначан закључак побијане пресуде да је оптужени извршилац убиства, дакле да је он био једно од лица које је било сигурно на лицу мјеста лишења живота оштећеног И. Идентитет другог лица до сада није утврђен.

Из свега наведеног произилази да су приговори жалби оптуженог, његових бранилаца и родитеља оптуженог у основама побијања пресуде због битних повреда одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, неосновани.

Када је ријеч о жалбеним приговорима побијања пресуде због повреде кривичног закона, ни ти приговори нису основани, јер је побијана пресуда на основу доказа на које се позива у разлогима, на исправан начин ријешила и питање мотива извршења дјела, а тај мотив је безобзирна освета. Пресуда је дала исцрпну аргументацију из које произилази да је оптужени заиста имао јак мотив да лиши живота оштећеног И., због сукоба које је имао са њим још од 1998. године, а о чему су се у својим исказима изјаснили осим мајке оштећеног Р. И. и свјedoци М. М., И. И. и Д. Г. О свему томе, а када је о мотиву за лишење живота ријеч пресуда је дала исцрпне разлоге на страни 16. Те разлоге као ваљану аргументацију, када је о мотиву ријеч, у цјелости прихвата и овај суд.

Из тих разлога је неоснован приговор повреде кривичног закона, јер је ово кривично дјело онако како је описано у изреци пресуде почињено организовано (са још једним лицем), и из безобзирне освете, па су радње оптуженог описане у изреци побијане пресуде исправно квалификоване као кривично дјело тешког убиства из члана 149. став 2. у вези са ставом 1. тачка 2. КЗ РС. Да је ово убиство организовано, побијана пресуда је изнијела исцрпну аргументацију на страни 21, наводећи да је убиство брижно припремано и договорано, а што се поткрепљује оним дијелом разлога пресуде да је путнички аутомобил „Јетта“ раније набављен, да су на њега стављене лажне таблице аутомобила марке „Голф“, власника П. Ш. из С., који је крађу тог аутомобила пријавио на око два мјесеца прије овог догађаја. Осим тога претходно је припремљен канистар са бензином, а трагови бензина и несагорјелог дијела канистера пронађени су у аутомобилу „Јетта“. Уз све то побијана пресуда је и на страни 16 други пасус изнијела аргументацију из које и по оцјени овога суда произилази исправан закључак те пресуде да је убиство оштећеног С. И. дуго планирано и организовано, а у томе је са оптуженим учествовало још једно лице чији идентитет није утврђен.

Стога су приговори жалбе бранилаца као и жалби оптуженог и његових родитеља у основи побијања пресуде због повреде кривичног закона неосновани.

Испитујући побијану пресуду у одлуци о казни поводом жалбе специјалног тужиоца, а поводом жалби оптуженог, његових бранилаца и родитеља оптуженог у смислу члана 314. ЗКП-а, овај суд налази да је казна затвора у трајању од 18 (осамнаест) година коју побијана пресуда изриче оптуженом у свему примјерена тежини почињеног дјела, степену кривичне одговорности оптуженог и околностима под којима је то дјело почињено. Та казна је одмјерена у складу са правилима о одмјеравању казне која прописује одредба члана 37. став 1. КЗ РС. Стога залагање специјалног тужиоца да је оптуженом требало изрећи већу казну, а из разлога који се износе у овој жалби није основано. Првостепени суд је све утврђене олакшавајуће и отежавајуће околности правилно оцјенио, дао им значај који оне имају у овом конкретном случају те исправно оцјенио да је изречена казна довољна и неопходна ради

остваривања сврхе кажњавања прописана одредбом члана 28. КЗ РС, како с аспекта опште (генералне) тако и са аспекта посебне (специјалне) превенције.

Из свих наведених разлога ваљало је жалбе, специјалног тужиоца, оптуженог, његових бранилаца и родитеља оптуженог, као неосноване одбити и на основу члана 319. ЗКП првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
мр Велько Икановић